

Oddávání nevěřících v Apoštolské církvi: Argumenty proti a odpovědi obhájčům

Úvahy | 28.5.2014 @ 0.29

Na začátku léta 2013 jsem se od několika přátel dozvěděl, že sbory Západočeské oblasti Apoštolské církve začaly oddávat nevěřící a že své počínání doporučují ostatním jako dobrou evangelizační metodu. Zjistil jsem, že se k oddávání nevěřících připojily nejen svérázné sbory CBH, ale i klasické letniční sbory v Praze. Celá věc byla, je a snad i bude o to pikantnější, že se oddávání nevěřících zdá být v rozporu s ústavou AC, která v § 14, odstavci 6 uvádí:

- a. Právo požádat o uzavření církevního sňatku mají znovuzrození snoubenci, z nichž alespoň jeden je členem sboru AC.
- b. ...
- c. Jestliže oddávající má pochybnosti, zda snoubenci splňují duchovní, mravní a zákonná kritéria, může výkon sňatku odmítnout.
- d. Na základě žádosti snoubenců může pastor sboru po poradě s Radou starších rozhodnout o uzavření církevního sňatku i mezi nečleny sboru, jestliže splňují duchovní, mravní a zákonná kritéria.

Z této formulace vyplývá jako neoddiskutovatelné kritérium pouze **znovuzrození obou snoubenců**, jako méně silné kritérium se jeví **požadavek členství v AC**. Ani jednomu kritériu není při oddávání nevěřících vyhověno.

V kuloárech proto panovalo napětí. Uskutečnily se právní a teologické studie, proběhla výměna různých – mnohdy písemných – stanovisek, která se mi žel nepovedlo bez výjimky vyslídít. Celá věc zůstala navzdory své vážnosti pod pokličkou a nedostala se ani na Grano Salis, což svědčí o vsutku vysokém stupni utajení ©. Nyní, v předvečer celocírkevní konference AC, **obhájci nové praktiky navrhuji vypuštění podmínky členství i podmínky znovuzrození z Ústavy AC**. (Pozn.: Celocírkevní konference AC je nejvyšší instance v její hierarchii. Má právo odhlasovat změnu ústavy a odvolání biskupa.)

Teprve na sklonku dubna 2014 publikoval pastor Michal Beran z AC Maranatha v Praze na svém blogu článek s názvem Jak jsem k těm (nesvatým) svatbám přišel. Jako duchovní AC, který oddává nevěřící, v něm podává svědectví o svém příklonu k této praxi a o jejím výkonu. V článku hovoří o své překonané nedůvěře, o vzrušujících svědectvích, o kladném přijetí nové věci jeho sborem a hlavně o tom, že se mu oddávání nevěřících osvědčilo jako dobrá evangelizační metoda přímo pro něj – jako šitá na míru. Jeho příspěvek pokládám za hodnotný a osvěžující. Osvěžující proto, že mi umožnil zbavit se některých předsudků/zobecnění a nahlédnout věc jinými očima, hodnotný proto, že jako první vynesl věc na veřejnost.

Cílem tohoto článku je vstřícně odpovědět zastáncům oddávání nevěřících a poskytnout vysvětlení těm, kdo se v nepřehledných argumentech dosud neorientují. Tento článek vychází z rozhovorů s několika různými aktivními členy AC z různých sborů různých oblastí. Vychází dále z několika písemných příspěvků, které jsem se rozhodl nepublikovat zároveň s publikací tohoto článku. V první části článku představím argumenty proti, ve druhé části stručně vysvětlím pojem „znovuzrození“, načež odpovím na dosud sesbírané argumenty obhájců.

Upozorňuji, že můj názor není názorem žádné církevní či akademické organizace, ani jiného veřejného či soukromého subjektu, neboť nejsem oprávněn se za jakoukoli takovou organizaci či takový subjekt vyjadřovat.

Oddávání nevěřících

Obsah

- I. Oddávání nevěřících
 - A. Je politicky a morálně rizikové
 1. Politické riziko
 2. Morální riziko
 - B. Přispívá ke krizi rodiny
 1. Obecně
 2. Jednotlivě
 - C. Nesplňuje biblické nároky
 1. V rámci obrazu Krista a církve
 2. Jako porušení Božího plánu
- II. Co je vlastně znovuzrození?
- III. Odpovědi na argumenty obhájců
 - A. Argumenty zpochybňující koncept znovuzrození
 - B. Argumenty pragmatické
 - C. Argumenty apelující na volné a misionální myšlení
- IV. Závěr

Nyní vzhůru k problému! Podle mého názoru oddávání nevěřících...

Je politicky a morálně rizikové

Politické riziko

Západní země svědčily v posledních letech značnému množství případů, kdy byl veřejný činitel křesťanského vyznání perzekvován či uznán vinným za to, že odmítl vyhovět požadavku klienta, jehož požadavek dotyčný veřejný činitel pokládal vzhledem ke svému životnímu přesvědčení za nepřijatelný. (Trochu jsem o tom psal v článcích *Nový moderní paradox* a *Pár moderních paradoxů*.) Takto křesťan – fotograf, který v USA odmítl fotit na svatbě dvou mužů, byl žalován a shledán vinným, protože jako podnikatel nabízející své služby veřejnosti nesmí nikoho diskriminovat.

Bude-li z ústavy odstraněno kritérium členství v AC, pak budou všichni pastoři potenciálně vystaveni politickému riziku, protože na otázku po příčině jejich neochoty oddat homosexuály nebudou mít jednoduchou odpověď. Jak pastor nevěřícím či liberálním homosexuálům vysvětlí, že je odmítá? Bude muset položit důraz na „duchovní, mravní a zákonná kritéria“. Duchovní jsou pasé – homosexuál může klidně tvrdit, že je znovuzrozený. Zákonná jsou pasé též. Zbývají kritéria mravní. Jenže co je oporou křesťanské morálky? Bible! Pokud se tedy pastor AC neodváží oddat homosexuály, pak je bude muset odmítnout s tím, že nesplňují morální kritéria, která vyplývají z Bible. Tím se ocitne v politické léčce, protože biblická morálka je čímsi, co je světu a liberálům neznámé.

Morální riziko

Kromě toho se v tomto precedentu odkrývá širší morální riziko případu. Má-li Bible co říci k morálce, pak je potřeba aplikovat ji stejnou měrou na všechny a nediskriminovat pouze homosexuály! Zde je potřeba vskutku měřit stejnou měrou a rovněž uplatnit normy biblické morálky i na heterosexuální nevěřící, kteří se před svatbou dopouštěli jiných hříchů. Nevím, jak vy, ale já bych jako pastor měl při srovnání homosexuality a smilstva celkem jasno: Hřích je to stejný, jen provedení jiné. Pokládám proto za diskriminaci, jestliže homosexuálům bude sňatek odepřen a nesezdaným souložníkům ne. A jestliže jim bude odepřen, pak pokládám za nevyhovění morálnímu kritériu, bude-li k oddání připuštěn pár, jehož chování se neslučuje s biblickou morálkou, včetně jejího požadavku sexuální abstinence před svatbou.

Přispívá ke krizi rodiny

Obecně

Instituce manželství prochází ve společnosti závažnou krizí. Úhrnná rozvodovost (průměrný počet rozvodů na jednu svatbu) za se za posledních čtyřicet let přibližně zdvojnásobila a nyní se pohybuje okolo 50%. Tento neblahý trend se církve snaží adresovat prevencí ve vlastní členské základně a nabídkou pomoci ostatním lidem. Církve zde volá: „Máme řešení! Dej svůj život Pánu a On učiní zázrak, který změní tebe i tvou životní situaci!“ A opravdu, bezpočet lidí vydává svědectví o tom, jak jejich manželství napravil Ježíš Kristus. Nevěřící pár ale Ježíše Krista nezná a nemůže Jej povolát na pomoc, čímž se to které manželství stává náchylnějším k ztroskotání. Uzavření sňatku nevěřících je proto aktivní spoluúčastí na krizi rodiny a neblahé statistice.

Jednotlivě

Jistě mi řekneš: „My s nevěřícími probíráme základy soužití, mluvíme o Bohu a vysvětlujeme jim určitá Boží pravidla“. To je v pořádku. Ale pokud i po rozmluvě o Bohu zůstávají nevěřícími, pak se v zásadě nic nemění. Bůh je tak férový, že nečiní změnu tam, kde ji nikdo nežádá (Mt 13,58): Pokud někdo nečiní pokání, není znovuzrozený (J 3,7.18)! A jakákoliv „předmanželská“ debata s nevěřícími je stále pouze poradenstvím bez Krista, které nenabízí Boží moc ke změně (Ř 1,16n).

Tady pozor! Mnoho lidí vykazuje známky „částečného pokání“. Vidí, že jejich dosavadní život volá po změně, avšak stále nepožádali Ježíše Krista, aby nad jejich životy převzal vládu. Snoubenci mohou tušit, že jejich tělesné soužití nebylo v pořádku, ale dokud své jednání nerozeznají jako hříšné a nepožádají Ježíše Krista, aby jejich hřích smyl a napravil, potud se nejedná o pokání v biblickém smyslu.

Nebo mi řekneš: „Oddaní k nám mají vztah a pokud budou mít problémy, tak si na nás vzpomenou a přijdou“. Jistě, díky Boží prozřetelnosti si vzpomenou. Proč jim ale neoznámíš předem plnou pravdu, že bez Krista je jejich manželství náchylnější k úrazu?

Chci říci, že pokud věříme v Boží moc měnící životy „k životu neschopných“ lidí, jakož i zoufalá manželství těch, jenž jsou Bohu vzdáleni, pak je dopomáhání nevěřícím k sňatku vlastně ublížením, neboť novomanžele uvádí do nebezpečí světského manželství, v němž zůstanou bez pomoci Toho, který zachraňuje manželství věřících. Chci říci, že oddávající, jestliže za případnou krizi světského manželství, k němuž dopomohl, přijme odpovědnost, nebude schopen efektivní pomoci, neboť ono manželství postrádá ochranný prvek, jímž je Ježíš Kristus.

Nesplňuje biblické nároky

V rámci obrazu Krista a církve

V páté kapitole listu Efezským se setkáváme s nádhernou paralelou, jejíž slova mne jako manžela během posledních dvou let párkrát postrčila správným směrem. Apoštol Pavel zde říká, že „muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil“ (Ef 5,23). Mužům pak přikazuje: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (v. 25). Pozornost zasluží zvláště předposlední verš kapitoly: „Je to velké tajemství, které vztahuji na Krista a na církev“ (v. 32). Vztah muže a ženy je velkým tajemstvím jako vztah Krista a církve, takže lze říci, že poměr Krista a církve je příkladem pro poměr manželský.

Nyní vezme, že tento překrásný obraz je v případě manželství nevěřících zcela porušen. V úvodu pasáže totiž Pavel píše: „**V poddanosti Kristu** se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, ...“ (v. 21n). Podmínka analogie poměru manželského a poměru Krista a Církve je zde jasně vyjádřena: Pouze v poddanosti Kristu je mezilidské podřízení možné kloubit s kristovským sebeobětováním. Jinak to neplatí! Nevěřící jsou tohoto zřídka schopni. A pokud přeci čehosi podobného dosáhnou, jejich úsilí ztroskotává, neboť nejsou **podřizeni Kristu**.

Oddáním nevěřících tak dochází k výrobě manželství, která nejsou s to dostát biblickým parametrům, neboť jeho účastníci nejsou poddáni Kristu.

Zde můžeš namítnout, že se pokouším manželství jaksi „sakramentalizovat“, tj. učinit z něj „svatou krávu“. Tobě odpovím, že pokud jde o manželství jako termín nebo jako právní a společenskou instituci, nelpím na něm. Za padesát let možná stát manželství zruší a samotné slovo „manželství“ zastará. Bude pak nutné trvat na archaických termínech a vydávat retro oddací listy? Určitě ne! Změní se pak biblické názory a nároky? Tím více ne!

Jako porušení Božího plánu

Na evangelizacích lidem říkávám, že je Bůh miluje a že jim nabízí **dokonalý plán pro jejich životy** (viz Čtyři duchovní zákony). Říkejme to i nevěřícím snoubencům! Život lze přirovnat k šachu. Některé tahy jsou lepší a některé horší. Proto svobodným věřícím doporučujeme, aby ve věci hledání životního partnera na modlitbách hledali Boží vůli. Já sám věřím, že když jsem si bral svou ženu, tak jsem Boží vůli plnil.

Jistě mi řekneš: „Ale copak se Bůh nepřiznává i k manželstvím nevěřících?“ Jistěže ano! Ale pouze pro svou nekonečnou milost. On je geniální stratég a dokáže jediným tahem zvrátit jakkoli beznadějnou šachovou partii. Ale pouze tehdy, pokud Jemu uvolníme místo a necháme Ho hrát namísto nás. Manželství uzavřená „za starého života“, která vydržela, jediné kvůli Boží milosti nejsou méně hodnotná. To však znamená, že **oddávání nevěřících je skrytým pokoušením Boží milosti**.

Zároveň platí jiná věc: Nevěřící snoubenci nemohou být následovníky Krista, protože v Něj nevěří (Lk 9,20; J 1,41). Tudíž svým sňatkem neplní Boží vůli, tudíž se „míjejí cílem“, čili hřeší a vzdalují se od Boha. (Jaký paradox!)

Jistě namítneš, že přece právě manželství může být Boží vůlí pro ty které nevěřící snoubence. Ano, může. A Pán jim to rád sdělí, pokud padnou na kolena. Uznávám, že Bůh svou nadčasovou prozřetelností přesahuje principy, o nichž hovořím. Je milostiplný a prozíravý! Ale nepřiznává se ke snahám člověka konané „v dobré víře“. To platí i pro oddávající duchovní: Máme činit Jeho vůli, ne řídit se evangelizačním programem.

Jíst pouze bio brambory a běhat 5km denně je rozumné, ale pevně zdraví to nezaručí. Být metrosexuálem a kalokagathem je krásně moderně slizké, ale reálnou fyzickou a duševní krásu to člověku nepřidá, natož pak hodnotu. Mít od přátel, z horoskopu nebo dokonce od profesionálního poradce potvrzeno, že k sobě patříme, to nestačí. Bůh pohrdá poradenstvím, jestliže se Jej snaží nahradit! Nevěřící poradci mají alespoň omluvu, že „nevěděli“. Ale křesťanští oddávající, kteří svým poradenstvím pomáhají nevěřícím do manželství, moc dobře ví, že existuje konkrétní Bůh s konkrétním přáním. Na svatbách rádi čteme: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“ (Mt 19,5n). Ano, rozluka je svévole, co pramení z tvrdosti srdce. I spojení může být svévolné! Proto tě vyzývám: Svévolně nespojuj! Právo spojit dva v jedno Bůh nechce popustit ani horoskopu, ani pastorovi, ani oddávajícím.

Co je vlastně znovuzrození?

Klíčovým kritériem dle Ústavy AC pro připuštění snoubenců ke sňatku je jejich znovuzrození. Právě ono je nejpálčivějším trnem v oku obhájčům oddávání nevěřících, neboť je na rozdíl od požadavku členství neodmyslitelné; zaslouží proto stručnou definici. Koncept znovuzrození nám Pán Ježíš Kristus představil ve třetí kapitole Janova evangelia:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“
— Jan 3,3

Ježíš zde farizeji Nikodémovi vysvětloval, že aby vešel do Království Božího, musí se narodit „z vody a z Ducha“ (J 3,5). Farizeus z toho nebyl moudrý. A tak mu Ježíš napověděl paralelou ze Starého zákona, který Nikodém dobře znal:

Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka.
Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka,
aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.
Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.
—Jan 3,13–16

Tato pasáž zakládá význam slova **znovuzrození**:

1. Ježíš sám sebe představuje jako jediného, kdo je s to „vystoupit na nebesa“ a spatřit Království Boží. (Království Boží a nebesa jsou zde zaměnitelné pojmy.)
2. Zároveň k Nikodémovi celou dobu mluví o **znovu zrození z vody a z Ducha**, které člověku umožní Království Boží spatřit (vv. 3,5n).
3. Ježíš se přirovnává k „hadu vyvýšenému na poušti“. Tím naráží na příběh z doby putování Izraele po poušti (Nu 21,4–9). V tom příběhu lidé umírali na hadí uštknutí, ale každý, kdo se podíval na bronzového hada, byl uzdraven.
4. Ježíš je jako bronzový had v tom smyslu, že každý, kdo v Něj složí svou veškerou naději, bude uzdraven z hříchu a bude mít život věčný.

Ježíš zde nevysloveně tvrdí: Vy lidé se musíte znova narodit. Toho dosáhnete tak, že ve mně budete věřit, protože já jsem Boží syn a jsem schopen vás dostat do nebe. Víra v Ježíše je pak spojena s vědomím totálně smrtelného stavu – jako kdyby nás uštkl had! – a se složením vši poslední naděje k odhodlanému kroku víry v Něj. Tento krok víry obnáší naprosté sebevydání, rezignaci na životní plány, odevzdání vlastních snů, pokoření celého JÁ, aby se nové já mohlo znovu narodit (srov. Ř 7–8). Právě to je **znovuzrození**, o němž mluvil Ježíš a o němž hovoří i Ústava AC.

Odpovědi na argumenty obhájců

Argumenty zpochybňující koncept znovuzrození

■ Jak poznat, že je někdo znovuzrozený?

Bible ukazuje dva způsoby rozeznání znovuzrozeného člověka:

1. **Vnitřní svědectví Ducha svatého (Ř 8,16).** Znovuzrozený křesťan se pozná nejprve tak, že to sám ví a o sobě to tvrdí.
2. **Ovoce (Mt 7,16).** Může se stát, že někdo úmyslně či neúmyslně své znovuzrození falsifikuje. Nepravé znovuzrození se pozná tak, že dotyčný nevykazuje typické známky křesťanského života.

Z výše uvedeného vyplývá, že ten, kdo o svém znovuzrození neví, ten buď není poučen o základech křesťanské víry, nebo znovuzrozený není.

■ Nikdo ale nemůže říct, kdy se znovuzrození stalo.

Dne 7. ledna 1997 jsem vydal svůj život Ježíši Kristu. Od té doby mne Duch svatý vytrvale přesvědčuje o mém znovuzrození. Bylo to přibližně v 18.00 večer. Říkám přibližně, protože jsem jako dítě neměl ještě zcela vyvinutý smysl pro přesný čas. (Narození svého syna si už pamatuji přesně. ☺)

Pamatovat si „přesný čas“ jistě není nutné. Člověk si jen musí být jist, že se „to“ se stalo v minulosti, a to nikoli *in illo tempore* (za onoho času), ale v přesném okamžiku v historii, kdy jsi Ty, Michael, Ana-Maria, Miroslav či Tereza, **vydal(a) svůj život Ježíši Kristu a učinil(a) Jej svým Pánem a Spasitelem.** Pokud nemáš jistotu, zda se to vůbec stalo, pak nic nenech náhodě! Otevři Gedeonku na straně pět, od srdce přečti modlitbu spasení a zafixuj si ji jako jádro svého životního přesvědčení.

Pozor! Podmínkou spasení není formulka, ale smíření s Bohem skrze Ježíše Krista. Bůh spasí věřící, ne výřečné recitátory modlitbiček. Bůh spíše nespasí nominální křesťany, kteří se s křesťanstvím jaksi kulturně či subkulturně ztotožnili, avšak pokání z mrtvých skutků jim nic neříká.

■ Vždyť i některá nekřesťanská manželství jsou šťastná.

I jogíni jsou šťastní, muslimové jsou šťastní, narkomané jsou šťastní. Šťěstí jako pocit osobního dobra není měřítkem správného poměru k Bohu.

Apropo, slovo „šťestí“, jak jej chápe moderní člověk, se v Bibli téměř nevyskytuje. V Písmu se ale často hovoří o radosti, která není podmíněna tím, co by světský člověk nazval „šťestím“ (Lk 6,23).

■ Copak mohou Boží představu o manželství naplnit pouze znovuzrození křesťané?

Ano, pouze ti. Biblické manželství je takové, v němž působí Kristus. Z toho nevyplývá, že nevěřící manželé jsou o něco méně manžely. Znamená to jen, že se na nich nemůže plně projevit Boží představa o manželství – to výše zmíněné „velké tajemství, které [Pavel] vztahuje na Krista a na církev“ (Ef 5,32).

■ Copak být křesťanem znamená mít dobré manželství?

Šance křesťanů i nekřesťanů na kompletní podělení svých manželství jsou vyrovnané. Křesťan není menší hříšník, než nevěřící. Ti, kdo znají Krista, si ale mohou v těžké chvíli vzpomenout, že právě On může jejich manželství zachránit. Ti, kdo Krista neznají, se k Němu spíše neuchýlí.

■ Je znovuzrození zárukou šťastného manželství?

Pokud chápeme znovuzrození jako nábožnou nálepku, pak ne. Pokud jej chápeme ve výše popsaném smyslu, pak ano.

Argumenty pragmatické

Stejně by se vzali.

V roce 2011 nám onemocněla babička nějakým plíživým nádorem na mozku. Doktoři tomu moc nedávali. Babička se držela, avšak po pěti měsících nás opustila. Naším úkolem tehdy nebylo počítat s jejím odchodem. Věděli jsme, že máme neustále doufat v její uzdravení a modlit se za ni.

Podobné je to ve vztahu k nevěřícím. Naším úkolem není pomáhat jim v přirozeném směru jejich životů, ale doufat v radikální obrát tohoto směru. Pastor by vlastně měl spíše oba snoubence žádat, aby se ještě nebrali a namísto uzavření manželské smlouvy raději opravili svou smlouvu s Bohem.

Logika argumentu „stejně by se vzali“ umožňuje kladný postoj k eutanázii či k předmanželskému sexu.

Je to dobrý způsob evangelizace.

Evangelizace je nenahraditelná, její metody nikoli. Pokud se jedna ukáže být kontraproduktivní nebo protibiblická, je potřeba ji nahradit. Co třeba otevřít bezplatnou předmanželskou poradnu? Nebo pořádat besedy? Nebo o tom natočit seriál „Rodinka 316“? Metody, které nezahrnují akt oddání nevěřících, jsou biblické a kontroverze prosté.

Argumenty apelující na volné a misionální myšlení

Světští poradci, koučové a sexuologové ztrácí důvěryhodnost. Namísto k nim se lidé obrací k duchovním. Těmto lidem je třeba vyhovět a sloužit jim.

Sloužit nevěřícím nezadaným v oblasti vztahů lze i bez aktu oddání. Pouze ten je předmětem sporu. Neznám nikoho, kdo by byl proti službě nevěřícím jako takové. Proto ji dělejte! Pijte s nimi džus! Pusťte jim film *V jednom ohni (Fireproof)*, a pak s nimi diskutujte. Nabízejte předmanželské poradenství zdarma! Dejte si reklamu do novin!

Odmítat oddávání nevěřících je podobné, jako když konzervativní církve odmítají hlásání evangelia na ulicích, protože je to nedůstojné. Nebo když konzervativní církve nejsou ochotny strhnout jazykové či kulturní bariéry.

Ne, není to podobné. Nehovoříme o evangelizaci, ale o **aktu oddávání nevěřících duchovními Apoštolské církve**.

Ústava není směrodatná, protože Duch Boží může vanout někam jinam.

Přesně tak! Ústava není inspirované Boží slovo, ale oddávání nevěřících moudře zapovídá kvůli důvodům popsaným výše. Některé protiargumenty vychází z inspirovaného Božího slova. A inspirovanému Slovu Duch Boží nikdy neodporuje, protože jej sám inspiroval. Kdo se při argumentaci proti poctivě drží Bible, ten z principu nemůže práci Ducha svatého nijak ohrozit.

Obhájci a činitelé oddávání nevěřících věří, že jsou v tom vedeni Duchem svatým. Jsi schopen jim do očí říct, že se pletou?

Ano, upřímně prohlašuji, že se pletou. Mávám na ně ze svého kupé a volám: „Haló, na příští výhybce zpět! Na příštím rozcestí zase cestou Bible!“

Odmítám vidět paralelu tohoto sporu u Jeremjáše a Chananjáše (Jr 28,15nn). Je to spíše rozdíl mezi Abrahámem a Lotem v otázce bydliště nebo mezi Elífazem a Elíhúem v otázce patřičného svědectví o Bohu.

Vždy, když Duch svatý začíná s něčím novým, objevuje se mnoho náboženských lidí, kteří Jeho práci kritizují.

Ano, bývá to tak. A vždy, když Duch konečně dostane Boží děti pod kontrolu, přichází Satan a snaží se Jeho práci zhatit. Při oddávání nevěřících podle mého dochází k znehodnocení manželství, v němž Duch Kristův nemůže působit jako aktivní činitel, protože je ono samotné tím, co brání dílu Ducha svatého.

Duch svatý mocně působí a ty mu brániš.

Mocné působení Ducha je ve Skutcích apoštolů vždy potvrzeno zázraky (Sk 13,11) a znamení (11,15.18). Jestliže se několik manželských párů skutečně obrátilo a nyní vykazují známky posvěceného života, díky Bohu! Zda se Duch svatý

k oddávání nevěřících přiznává, je ale stále sporné. Pokud ano, není to důvod ke změně biblických postojů, ale k opakované výzvě ke změně této evangelizační metody, která dílo Ducha svatého principiálně a potenciálně znevažuje.

Závěr

Jednou z klíčových vlastností dobrých manažerů je schopnost odhadnout bonitu projektu a popřípadě jej pustit k vodě, a to i pokud je momentálně výdělečný a dobře recenzovaný. Společnost Nokia takto po půl roce odstřelila svůj nový operační systém MeeGo. Nebála se zbavit ani operačního systému Symbian, byť jej léta vyvíjela k dokonalosti. Společnost Google se podobně po několika letech úspěšného provozu zbavila služby Reader, byť šlo o jedničku mezi RSS čtečkami. Podobných příkladů jsou myriády, nejen v branži počítačů. Dobrý manažer zkrátka musí předem vědět, kdy je s projektem konec, a bez milosti jej zaříznout, aby se vyhnul ztrátě, byť tím způsobí svým zákazníkům a recenzentům nemilé překvapení.

Proto v dobrém vyzývám Vás, duchovní Apoštolské církve, kteří obhajujete a provádíte sňatky nevěřících, abyste toho jako dobří manažeři svých firem zanechali. Předvídejte ztrátu dříve, než na Vás dolehne!

<https://selah.cz/uvahy/oddavani-nevericich-v-apostolske-cirkvi-argumenty-proti-a-odpovedi-obhajcum/>